

דברי הכפר

טוב לאדם / זלמן שזר

טוב לאדם היות פעם בָּדָד.
לא סֶפֶר, לא רע, לא צבור ולא פֶּרֶט,
רק הוא עם לבו, עם הלב רק בלבד.
טוב לאדם היות פעם בָּדָד.
וטוב כי יֵצֵא פעם ריק מִנְכָּסִיו.
לא בֵּית, לא שָׂדֶה, לא נִדְרָשׁ, לא חֵיֵב.
רק יִקְשִׁיב אֶל לבו וְיַחְרִישׁ חֶרֶשׁ רַב
טוב כי יֵצֵא האדם מִנְכָּסִיו.
כי יִקְשִׁיב אֶל לבו וְיִבִּין לַחֲיִיו
וְיַדַּע אֲשֶׁר יֵשׁ וְיַחֲוֹשׁ מֶה חֵיֵב.

גיליון מס' 2624 כ"ז סיון תש"פ * 19 ביוני 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על
פטירתה בשיבה טובה, של

צביה קוניגס ז"ל

תנחומינו לילדיה ; אלון, דותן,
נאיה (מירית) לנכדיה,
ולכל המשפחה המורחבת.

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מצביה

צביה שקרצי נולדה בבצרה, עיראק, בקיץ 1949 להוריה פרידה ואברהם. המשפחה עלתה ארצה במבצע "עזרא ונחמיה", במטוס, ב-1950.

אינני יודעת פרטים על ילדותה.

צביה הגיעה כנקלטת לקבוץ עמיר, שם הכירה את אנג'י. צביה עבדה שם כמטפלת, וכן במטבח. אנג'י עבד בפרדס וכטבח. השניים נישאו, ובמהרה נולדו אלון ודודן.

לאחר כשמונה שנים בעמיר עברו לגור בבתי-ים, אך המשיכו לחפש חיים בקיבוץ. ועדת הקליטה (שוש סולומון) יצרה עמם קשר, והמשפחה הגיעה אלינו באוקטובר 1979, ולאחר כשנה התקבלו לחברות. צביה עבדה בגיל הרך, ואנו הכרנו אישה ברוכת כישרונות, אמנותית ומוזיקלית.

כאן נוספה מירית למשפחה, ואין ספק שכל הילדים ירשו מצביה את כישרונותיהם הברוכים באמנות ובמוזיקה.

צביה הייתה אישה אינטליגנטית מאוד, עם אופי לא קל, ולעיתים סוער.

בשנות השמונים והתשעים התבטאה צביה ב"דברי" בנושאים שונים, כגון חינוך ילדינו, תקנון ועדת הסמים, תקציב החשמל, חוגים לילדים בראש פינה, בעברית עשירה ובצורה נחרצת. גם שירים פרסמה. לימים עבדה עם צילה במזכירות הטכנית ובדואר.

בדצמבר 1998 נפטר אנג'י, והמכה הייתה קשה. צביה לא מצאה לעצמה שקט ונחת. רק לעיתים רחוקות, בין הסערות, הופיע בעיניה זיק של הומור שובב. היא מצאה נחמה מסוימת ושמחה כשילדיה נישאו, והייתה מאושרת עם כל נכד ונכדה שנוספו למשפחה.

ב-2015 החליטה לצרף לשמה את השם שוהם, וביקשה להיקרא צביה שוהם קוניגס. אך מצבה המשיך להתדרדר, ובשנים האחרונות היא זכתה למטפלת המסורה מרי, שלאחרונה עבדה ימים ולילות, במסירות רבה, ובתנאים לא קלים.

במפגש מצאה צביה בית חם שסיפק לה קצת מרגוע, וכשיכלה, גם השתתפה בשיעורי הפילטיס עם טל ולירן. צוות הרווחה, ובמיוחד צילה, נעמי, יפעת, וצוות המרפאה עשו כמיטב יכולתם.

הקשיים שהערים המצב הבריאותי, באו הבוקר אל סופם.

אלון, דודן, ונאיה – וכל המשפחה המורחבת, אנו איתכם בצערכם.

נוחי בשלום על משכבך, צביה.

רחל גינת

חג המשק הולך וקרוב...

הספסל ומבט לטבע / טומי עמית יוני 2020

כמו במחזה פולקלוריסטי, יושב אחד מזקני הכפר על הספסל הקבוע שלו. כל העוברים על ידו מימין או משמאל, זוכים לברכת שלום ובתמורה הוא מקבל ברכה או הערה מבודחת. לפעמים מישהו עוצר לשיחה קצרה בענייני דיומא. מעמד זה מהווה חלק ניכר מהקשרים החברתיים שלו..

והזקן הזה הוא אני..... אבל ביושבי על הספסל, ואין אף אחד לשיחה, אני מביט בטבע שמסביבי. בחורף רבים מהעצים בשלכת ורקמת הענפים היבשים נראית כרקמה אומנותית, לפעמים פרועה ולפעמים עדינה כמן עבודה במשי. ואז מופיע עלה מהוסס, אחד. ומיום ליום, מכל העצים המתעוררים, פורצת עלווה ירוקה ורעננה, תאווה לעיניים. על יד בית אחד, שפעם היה הקיצוני בכל הקיבוץ, נטעו הדיירים של אז שורה צפופה של ברושים כדי להעלים את ה"מדבר" שהשתרע מביתם החדש ועד המטעים, כמה מאות מטרים. ברושים אלה גבהו לכדי עשרה מטרים לגובה. על אחד מהם מטפסת בוגנוויליה וגם היא פורצת בכל הכוח הצבעוני שלה, כמעט עד פסגת הברוש.

גם ציפורים יש. אינני יודע לזהות אותן, לא לפי מראהן, ולא לפי שירתן. חוץ מאחת. או שמא היא עוף ולא ציפור?? התור. כן, זה שקולו נשמע בערב פסח. חשבתם שהוא סתם קורא או-הוא-הוא? אז לא! במגוון צלילים ומקצבים הם ממלאים את המרחב האווירי. וגם זה לא סתם. אחרי דקות אחדות של שקט,

אחד קורא בקול חזק. מיד עונה לו אחר ממרחק של עשרות מטרים. בהיסוס מה מצטרף השלישי בצלילים שונים ואחרי הפסקה קצרה פורצת מקהלה ומשתתפים בה מכל עבר. ופתאום, שוב שקט, וחזור חלילה. אין אלה קריאות חיזור בלבד, אלא תקשורת של ממש. אבל מי יידע לפענח ולתרגם לנו?

מלחמה על הלינה המשפחתית

רות גולן 1998

מן ההתחלה לא הייתי שלמה עם הלינה המשותפת. וכמוני גם חברות רבות. בשנות החמישים הראשונות היה לנו גל עזיבות גדול על רקע זה, והמצב החברתי היה ירוד מאוד. יש לי זכרונות מרים מתקופת הלינה המשותפת:

- אמהות היו משכיבות את ילדיהן בבית הילדים ואחר כך מתישבות על המדרגות ובוכות מרוב תיסכול.
- שומרת הלילה בבית התינוקות היתה יכולה להיות כל אישה. לפעמים היא לא הבינה כלום בעניני טיפול, ואנחנו השארנו בידיה את התינוקות שלנו.
- תורנות השינה בבתי הילדים היתה סיוט. כל שבועיים היינו סוחבים את המצעים מן הבית, ואז מתמודדים עם ילדים שסבלו מנדודי שינה ומופרעויות שונות.
- אורי סבל הרבה מאנגינות, ופעמים רבות ישנתי לידו על הרצפה.
- שנים רבות עבדתי כמטפלת. באחת ההרצאות על התפתחות הילד אמר לנו המרצה: "אני לא מבין אתכם הקיבוצניקים. תסתכלו על הכלב, החתול, וכו' - הם לעולם לא ינטשו את הגורים שלהם, ואתם "זורקים" את הילדים שלכם בבתי ילדים!" הדברים שלו השפיעו עלי קשות.

בשנת 1961 התחלנו את הדיונים הרשמיים הראשונים על לינה משפחתית. זה התחיל בחוגי בית בקבוצות קטנות כדי לדבר עם כולם ולשכנע. אחר כך ערכנו "משאל-עם" ולבסוף דיונים בהרבה אסיפות. התהליך לקח לפחות שנתיים. המתנגדים הגדולים חששו שהבחורות יפסיקו להיות פעילות בחברה, וזה יהיה סוף הקיבוץ. (לאחר המעבר, רוב הועדות היו דוקא בידי הנשים). היו לנו הרבה מתחים בתוך המשפחה. רציתי לקחת את הילדים ולעזוב, אבל לא היה לי לאן ללכת וגם לא כסף. היו לא מעט בחורות כמוני.

אני זוכרת קבוצת נשים, שבעליהן היו מן המתנגדים, שהחליטו לעשות "שביתת בעל" - לא לתת לו... עד שישתכנע להצביע בעד.

ב - 1963 התקבלה סוף סוף ההחלטה הגורלית ברוב של שני שלישי. רוב הבעלים הצביעו עם נשותיהם. רוב הרווקים הצביעו נגד. החלטנו שעד גיל 13 הילדים ישנו בבית, ואז יצאו לחדרי נעורים.

באותה תקופה הייתי מטפלת בכיתת "עופר", שהיו בגיל ההתבגרות. הם ידעו שנלחמתי להעביר אותם הביתה עד גיל 18. הם כעסו עלי, לעגו לי, ודיברו אלי בלשון בוטה. ילדי כיתת "עשור" היו בדיוק בני 13 כשנפלה ההחלטה. מכיוון שביניהם היו גם ילדים אחרונים במשפחה, החליטו להעביר אותם הביתה למרות שעברו את הגיל, כדי לעשות נחת לאמהות. הם התמרדו ויצאו להפגנות נגד הקיבוץ בשלטים ומצבי רוח מלחמתיים. אחר כך עבדתי במשך שנתיים במחלקת החינוך של האיחוד כיועצת ללינה משפחתית. קיבלתי הוראה לא לקבל קיבוצים מן "המאוחד". אבל היו כאלה שלמרות האיסור באו אלי הביתה באופן לא חוקי, כדי לקבל מידע ויעוץ.

בתחילת הקיבוץ החיים היו קשים: אוהלים, מחסור, נחשים, חום... את התנאים הפיסיים שיפרנו יותר מאוחר, אבל מן הלינה המשותפת סבלתי הכי הרבה. ועד היום יש לי הרגשה של פיספוס, על ששני הילדים הגדולים שלי לא ישנו בבית. היום, תודה לאל, בכל הקיבוצים יש כבר לינה משפחתית, וסוף הקיבוץ עדין לא הגיע.

צוות המרפאה התחלף. לאחר הרבה שנים של אחיות כמו טוטסי ויפעת, ורופא קבוע ומתמיד כמו ד"ר אלדר - אליהם פשוט התרגלנו. והיה נוח. הם ידעו מי הפונה, ואנחנו ידענו אל מי פנינו, ושנקבל את היחס והטיפול הכי מקצועי ואכפתי שיש. ואכן כך היה. ועל כך אנחנו מודים מקרב לב.

כמו בחיים; אנשים זזים, הולכים ובאים, כך גם כוחו של ההרגל, הוא בר חלוף ולפעמים אפילו מאוד לטובה. בכל שנות תפקודי במרפאה בקיבוץ ובוו. בריאות, היינו בטוחים, שמגיע לנו להחליף מדי כמה שנים עובדי מרפאה. הזדמנות נוספת לכל אחד מאיתנו קהל המבריאים, שיראו אותנו נטו. שתהיה בינינו ובין צוות המרפאים, היכרות חדשה, בלי היסטוריה. ללא דעה מוקדמת. שנוכל לפנות לרופא או אחות שמקשיבים לנו מההתחלה. הסתכלות ממבט אחר, יכולה בהחלט להוסיף מאוד לאיבחון וטיפול בנו.

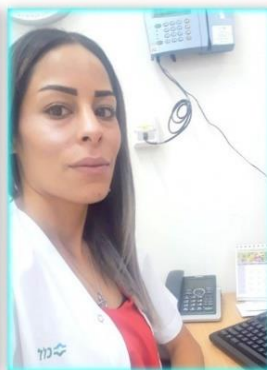
יצאתי לשאול שאלות ולהכיר קצת את הנפשות הפועלות היום במרפאה.

נא להכיר; זהו הצוות החדש במרפאת הכפר שלנו.

דורית צחור
מזכירת המרפאה

האחות מימאס
מנהלת המרפאה

הרופא שלנו ד"ר זיאד.

אחות אינאס.

**"בסקר יהלום – שמסמן דרגת שביעות רצון
מהרופא והאחיות לחודש מאי 2020 – קיבלנו 100%".**

מימאס – אחות אחראית מנהלת מרפאה

נולדה וחייה בטובא. תוך כדי לימודיה למקצוע האחות, עשתה תואר בסוציולוגיה וניהול. כיום מנהלת 2 מרפאות – כאן בכפר הנשיא (20 שעות שבועיות) וברמות נפתלי (10 ש"ש). ועובדת גם בגוש חלב – 5 ש"ש.

לעבודה במרפאה שלנו, הכניסה אותי מטעם קופ"ח כללית - אתי זרביב - מנהלת הסיעוד של מנהלת גליל עליון. לא עברנו חפיפה מאף אחת, כי נכנסנו אחרי שיעל כבר עזבה, ואנו לומדות את האוכלוסייה רק מתוך היכרות אישית. ממש התחלנו פה מ-0. זה לא פשוט להיכנס ככה למרפאה. אני מאוד נהנית לעבוד פה, האוכלוסייה מקסימה. אני עובדת כאן במרפאה, בימים שני, רביעי וחמישי.

בהתחלה פחדתי קצת. נכנסתי לפה, והייתה הרבה עבודה. מטעם המחוז עמדו לנו על הראש, עם מעקבים, ובדיקות תקופתיות, שלא נעשו כאן בצורה מסודרת. פחדתי שלא תהיה פה היענות, אבל דווקא יש.

התחלנו - אינאס ואני לקחת ספירות דם לתינוקות, נוהל שלא בוצע כאן עד היום. למעקב טיפת חלב נוסעים עם התינוקות למחניים - לתחנה ששייכת לכללית.

בהתחלה - בגלל הקורונה, לא הגיעו כמעט אנשים. אנחנו ביקשנו שלא יגיעו, אבל מי שהתבקש והוזמן - הגיע. עכשיו מגיעים לכאן מטופלים, באופן חופשי למרפאת האחות. לרופא כמו תמיד - בקביעת תור. עדיין לא מגיעים מטופלים רק בשביל לדבר ולשפוך דברים שבנפש. מגיעים למשהו מסוים כמו פציעה, כאבים, תרופות, בדיקה וכד', ועל הדרך יוצרים שיחה.

אני מתחילה להכיר קצת את האוכלוסייה - מה היה בעברו של המטופל, במה עבד, אפילו על תחביבים אנחנו מדברים לעיתים.

במהלך המעקבים, אני מתחקרת את המטופלים על מה קורה בבית, מה עושים האם צריכים עזרה... במעקב חוק סיעוד, אחרי קשיש בהתדרדרות, בסיכון, אם יש לו מטפל, מי עושה לו את הקניות, מי נותן תרופות... בני 70 פלוס - יש לעקוב אחריו - אם הוא עצמאי, אם הוא נייד בעזרת הזולת, או בעזרת בן משפחה.

גם את הצעירים אנחנו מזמינים לבדיקות, מי שלא עשה הרבה זמן. במחשב יש קטגוריות לסיכון גבוה, בינוני ונמוך, ולפי זה המטופלים מוזמנים. עשיתי הרבה סדר במרפאה מאז שנכנסתי. היו פה הרבה דברים מיותרים. עכשיו מסודר ומרווח פה.

אינאס - אחות מרפאה

"פירוש השם אינאס הוא חביבות, להיות בחברה טובה לכיף. אני נשואה + 2 ילדים.

נולדתי בזנגריה וגרה בטובא".

- איפה למדת? בי"ח זיו, עם תואר ראשון בחינוך, סיימתי ללמוד ב-2017

ועובדת בבית אבות בלהבות הבשן ובטובא במרפאה.

פה אני עובדת 10 ש"ש. ימי ראשון 7 שעות וחמישי 3 שעות,

- איך הגעת לכאן?
- "מימאס ואתי מהמנהלת, אמרו לי שצריכים פה אחות. שתינו התחלנו בחודש מרץ כשהאחות יעל עזבה. אני אוהבת לעבוד פה. אנשים נחמדים, כייף לנו. נכנסנו בעידן הקורונה. בהתחלה כמעט לא באו אנשים, עכשיו יותר באים. בעידן הקורונה היו הרבה שינויים".
- איך אתם מתואמים? זה לא קשה שהמשרה מחולקת אצלך לכמה מקומות?
- "לא, מתרגלים, ומוצאים את הדרך להיות מעודכנים".
- האם יש מצב שתעבדי פה יותר שעות?
- "תלוי בהנהלה".
- יש אנשים שבאים לשיחות נפשיות?
- עוד לא.
- בטובא באים יותר?
- "כן, שם זה שונה, כבר מכירים את הצוות. מקווה שזה גם יגיע לפה, יפתחו את הלב עם הזמן. אני פתוחה לזה".

דר' זיאד האשול - רופא משפחה – מנהל המרפאה.

בקופ"ח כללית עשו שינוי. כל רופא במשרה חדשה, עושים עליו סקר דעת קהל לבדוק איך מסתדר. אישית יש לי כל הזמן שיחות מעקב עם המנהלת. בודקים שאני מסתדר.

הכניסו נוהל לפני כמה שנים, סקר דעת קהל - סקר שביעות רצון - מתבצע בכל מרפאות הכפר, כל חצי שנה. בדיוק הבוקר התקשרו למימאס ואליי, והודיעו לנו שהמרפאה שלנו זכתה השבוע. בסקר יהלום – בדרגת שביעות רצון מהרופא והאחיות לחודש מאי 2020 – קיבלנו 100%.

הצוות שלנו מתפקד מצוין ביחד, מה שלא מובן מאליו. האחיות טובות ומסורות.

האחות מימאס, חרוצה ביותר, המרפאה שינתה פנים. למימאס יש הרבה מרץ, היא מנקה, מסדרת, מארגנת את המרפאה.

היא מניפה את מדדי האיכות (מערכת לידר) שהרבה זמן לא נגעו בהם.

דורית עושה עבודה נפלאה פה. אף פעם לא פגשתי מזכירה רפואית ברמה של דורית מכל הבחינות. אפילו יש לה ניסיון וידע רפואי, אתיקה, דיסקרטיות.

יש בינינו מחברת קשר, מונחת כאן אצלי על השולחן.

אנחנו מתקשרים ומתעדכנים בינינו כל הזמן, במה שקורה במרפאה ובקיבוץ, בווטסאפ בעיקר. דורית מעדכנת אותנו 24/7. גם בשבת ובלילה.

קצת קורות חיים מקצועיים.

אני בן 38, נשוי + 2 – בת ובן. השלישי בדרך. אשתי רופאת שיניים אני גר בג'ש – גוש חלב.

עבדתי בכל הגליל כמעט. התחלתי בבי"ח בני ציון, וסיימתי שם את הסטאג'. משם עברתי לבי"ח כרמל ועבדתי בפנימית. התחלתי התמחות כפנימאי ועבדתי שם כשנתיים. בגלל הקושי של התורנויות והמרחק מהמשפחה, החלטתי שההתמחות הזאת לא מתאימה לי, למרות שעשיתי כמעט חצי דרך בהתמחות בפנימית. עברתי שלב א', נשארה לי בחינה אחת של שלב ב' אבל התורנויות היו מאוד עמוסות. זה טירוף.

ראיתי את רפואת המשפחה, כאופציה טובה לעבור התמחות ואכן עשיתי זליגה חלקה מפנימית לרפואת המשפחה. נשארתי בכללית, עברתי מבי"ח כרמל לבי"ח העמק שניהם של הכללית, המשכתי מה שצריך להשלים כמומחה ברפואת משפחה בבי"ח העמק – התמחות של 5-6 שנים - עד לקבלת תואר מומחה ברפואת משפחה. את המבחנים עברתי במכה ראשונה שלב א' ושלב ב'.

במהלך ההתמחות כמובן, השלמנו מרפאה שלב א', שלב ב' יש סבבים בבתי חולים בכל מיני מחלקות שאנחנו אמורים לעשות. בסילבוס שלנו עבדתי במרפאות שונות פה באיזור. בחצור, ראש פינה, גם עבדתי כמה פעמים כאן בכפר הנשיא, בתור מתמחה. הרבה שנים כמעט בכל המרפאות הכפריות, גם בק"ש....

ההתמחות הייתה מסלול מאוד קשה, מבחינת עומס העבודה. כי העבודה בקהילה שונה קצת מהעבודה בבי"ח ונכון שאין תורנויות אבל יש עומס פיזי ונפשי. בבי"ח, מטפלים במטופל כמה ימים וזהו, משחררים אותו.

אבל בקהילה, אתה נשאר עם המטופל עד אין סוף. הוא יבוא, ויבקש, ויבקר, וידרוש, ואתה חייב לעקוב אחרי הסכרת, אחרי השומנים בדם, אחרי מחלות הלב, אחרי מחלות אונקולוגיות, שצריך להפעיל ולהריץ הרבה יועצים, ולכן זה ממש עומס.

היום אני מנהל 4 מרפאות ואני אמור לקבל עוד 2 מרפאות. כרגע עובד ביראון, דובב, דיסון וכפר הנשיא ובקרוב מתחיל ברמות נפתלי ועוד מרפאה בדרך. זה לא 2 משרות, זו משרה דחוסה. מאוד עסוק/כבד.

לכל רופא יש גישה משלו. אני נחשב רופא כפר.

רופא משפחה זה גישה, אבחון, טיפול, אמפטיה, הרבה אמפטיה, כבוד, יחס שווה לכל המטופלים ללא קשר למעמד הסוציאקונומי שלו, לא משנה מאיפה הוא בא, מאיזה מגזר הוא בא, איך הוא הגיע אלי, באיזה טון הוא דיבר אלי, כולם יקבלו את אותו היחס.

אני חייב לדעת ולהכיר את העץ המשפחתי של המטופל.

אני לא רק שואל שאלות רפואיות. אני הולך מסביב מה אתה עושה? מי המטפל/התומך המרכזי במשפחה? צריך לזהות את זה, לזהות מה המעמד הסוציאקונומי שלך, מה רמת ההשכלה, כל אחד שמגיע אני שואל לרשותו, לשאול את השאלות. לא כולם מעוניינים להיפתח במפגש הראשון או השני, ואני מרגיש מהשיחה. אם השיחה זורמת, אז אני מרשה לעצמי ברשות המטופל.

לכל מטופל יש 10 דקות, לפי הנחיות קופ"ח, אבל אני לא יושב עם סטופר. זה תלוי בסוג התלונה. יש שמגיעים ל-2 דקות, ויש ליותר. כל אחד מקבל את הזמן שהוא צריך.

אני מאוד מרוצה כאן מהמרפאה, הקהל כאן הם אנשים נהדרים, התאהבתי באנושיות שלכם.

בראות טובה לכולם.

דורית צחור – מזכירה רפואית

- דורית, בעצם רק את נותרת כאן, מהגוורדיה הוותיקה.

נכון, אבל קודם כל יש פה 2 אחיות מדהימות. נכון ששתיהן אחיות חדשות במקצוע, אבל יש להן ניסיון של כשלוש שנים במרפאות גדולות, שתיהן מאוד מוערכות איפה שהן עובדות מבחינה מקצועית ואנושית.

אני יודעת שמימאס עבדה בשדה נחמיה וממש היה להם קשה כשהיא עזבה.

המצב לא פשוט, הן נכנסו בתקופה לא טובה – הקורונה, אבל הן מתמודדות מאוד יפה. הן נכנסו לפה ללא כל חפיפה, בלי שום מידע קודם, וזה לא פשוט. גם להן וגם לאוכלוסייה.

היה משבר לקהל, אבל אני רוצה להזכיר שגם הרבה אחיות שעבדו כאן, הגיעו ישר מבי"ס לאחיות, ואני יודעת שהאוכלוסייה תתרגל.

- את מרגישה שאנשים באים לכאן, סומכים? הם אומרים משהו?

- אני יודעת שקשה לאנשים אבל מגיעים, מי שצריך מגיע. לא סתם, אלא כשבאמת צריך.

בגלל הקורונה הגיעו הרבה פחות, מקווה שברגיעה היחסית מהקורונה, יותר יגיעו, ילמדו להכיר את האחיות, והאחיות ילמדו להכיר את האוכלוסייה.

מישהי הגיעה אלי ואמרה לי: "אני מאוד רוצה לדבר על בעלי, אבל הן לא מכירות אותו". אמרתי לה שהן גם לא יכירו אותו, אם לא תדברי איתן.

אני חושבת שחייבים לתת להן צ'אנס. הן באמת אחיות עם הרבה מוטיבציה, ידע, רצון, מאד צעירות עם הרבה אנרגיה.

- העבודה שלך השתנתה מאז שהן הגיעו?

בהחלט. עכשיו אני עושה יותר עבודה של מזכירה והרבה פחות מתעסקת עם דברים שלא שייכים לי.

גם הרופא שלנו צעיר ורענן. עם חוש הומור, מאוד רוצה לפתח את השפה האנגלית שלו, ולכן משוחח עם הרבה מטופלים באנגלית. מי שלא נוח לו עם זה, מוזמן להגיד לו. הוא מאוד מאוד פתוח להצעות, הערות והארות.

יש תקשורת נהדרת בתוך הצוות. מאוד רגוע פה, נעים וזורם. האווירה קלילה ונעימה.

האוכלוסייה שלנו חזקה ונהדרת, ואני בטוחה וסומכת על כולם שילמדו להעריך, לסמוך ולאהוב את הצוות החדש.

אנחנו בדרך חדשה שהחיים הכתיבו לנו ואנחנו נעבור את זה.

ובהזדמנות זו, מי שלא מחובר לשר"פ שעובדים 24/7 או לקהילה בקשר, מוזמן ליצור קשר עם הנוגעים בדבר. יש גם את מוקד האחיות של כללית 24/7 CALL למקרים דחופים (2700*).

ראיינה שמעה וכתבה; שושנה שרקי

אימרות חכמות על הבריאות והרפואה.

- "טובי הרופאים שבעולם כולו: דוקטור דיאטה, דוקטור שלוה ודוקטור שמחה ~ "ג'ונתן סוויפט
- "אילו הייתי רופא הייתי כותב מרשם של חופשה לכל החולים החושבים שעבודתם חשובה ~ "ברטראנד ראסל
- "הבוחר במקצוע הרפואה הוא בדרך כלל בעל רגישות מיוחדת לאדם על סבלותיו, חולשותיו, פגמיו ותהפוכות נפשו ~ "לימור שרייבמן-שריר
- "לחולה, הטובה שבתרופות היא קצת בריאות פה ושם ~ "פרידריך ניטשה
- "רופא אינו אלא נחמה לנפש ~ "פטרוניוס
- "טובי הרופאים שבעולם כולו: דוקטור דיאטה, דוקטור שלוה ודוקטור שמחה ~ "ג'ונתן סוויפט

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• הקשר לאדמה וחינוך, הקשר אל "השומר החדש":

הבוקר השתתפתי באמצעות הזום בשיעור יוגה. המורה דיבר על נושא היציבות, ובין היתר אמר, שההתחברות לאדמה חשובה מאד ליציבות, ומכאן גם לבריאותנו, וזה גרם לי לחשוב על מה שקורה סביבי.

הקשר אל האדמה עומד ועמד שנים רבות ביסוד האמונה בציונות ובשיבת עמנו לארצו. התנועה הקיבוצית הדגישה ביתר שאת את חשיבות הקשר אל האדמה, עבודת האדמה, החקלאות, טיפוח הגידולים והשמירה עליהם.

עקרונות אלה ליוו גם את העבודה החינוכית, לא רק בקיבוצים, אלא בבתי הספר, בגני הילדים, ובתנועות הנוער לאורך שנים רבות. בכל בית ספר התקיימו שיעורי חקלאות, ילדים עיבדו את ערוגותיהם, עדרו, גרפו, זרעו זרעים ושתלו שתילים, ולמדו טבע באופן ישיר, ולא בלמידה מרחוק באמצעות מסכים.

בכל קיבוץ התקיימו משק ילדים, בכל כיתה הוקדשה שעה ביום לעבודה, בחלקה הגדול עבודה בגן הירק ועם בעלי חיים. העבודה הזאת טיפחה, לא רק ידע על התפתחות הצמח ועל טיפול בבעלי חיים, אלא גם עבודת צוות, עזרה לזולת, ואחריות, מעבר לאיכויות המיוחדות של המגע עם האדמה.

גם אצלנו הייתה פעם מערכת חינוך שטיפחה את הקשר לטבע, לאדמה ולעבודה. עוד לפני כמה שנים היה אצלנו "גן ירוק", היה זה גן רימון שטיפח גינה אקולוגית והילדים עבדו בה, והכניסו את ידיהם לבוץ, כמו שצריך. גם כשהייתה לנו הגינה הקהילתית, בהתחלה, היו הילדים שותפים לעבודה וללמידה, וזה היה נפלא. כולנו יודעים מה קרה לגינה הקהילתית.

משק הילדים, הוא מקום יפה, יש בו בעלי חיים, אבל כמעט אין בו ילדים שעובדים, מגדלים ירקות ופרחים, וכמובן גם בעלי חיים. המקום משמש אותנו לפעילות פנאי מבורכת, אבל אינו תורם לחינוך לעבודת האדמה ולכל מה שמתלווה אליה.

השבוע קבלתי בווטסאפ סדרה של תמונות שהזכירה לי שיש אצלנו גורם מחנך חשוב מאד, שעושה בדיוק את הדברים האלה – מדובר על הצעירים היקרים של השומר החדש, שהקימו חווה לתפארת ומחנכים את ילדינו לערכים של קשר עם האדמה והטבע, חקלאות, עבודה בצוותא התחשבות ושיתוף פעולה, שקשה מאד להשיג אותם בפעילות מול המחשב והמסכים האחרים. לצערנו, בגלל הקורונה חלה הפסקה בפעילותם, אבל עתה משחזרו, ראיתי איך הילדים בונים לבנים מבוך (האם יבנו תנור, כמו שאנחנו בנינו בגינה הקהילתית?) ושותלים צמחי תבלין ופרחים ליד בית הנעורים.

אני מצרפת כמה מהתמונות האלה –
להנאתכם. וכמו שכתבה חנה סנש:

שלא ייגמר לעולם.

תמר וולפין

בית כפר הנשיא משתתף בצערה

של קרן איילון וכל המשפחה

עם פטירתה של אביה

ארנון מנשה

ז"ל

שלא תדעו עוד צער

טניס בכפר הנשיא, אלק...

מחזירים את מגרש הטניס
לפעילות בשלוש מערכות
(בשלושה ימי שישי קצרים החל
משישי הבא).
26.6.20 - מערכה ראשונה -
ניקוי חול ועשביה
3.7.20 - מערכה שנייה -
מילוי סדקים ותיקון גדרות
10.7.20 - מערכה שלישית
ואחרונה - צביעות פסים
והשלמות

אז כל בעל חרמש ומריצה (אפשרי גם רק עם יעה, מטאטא כביש, או
מזמרה), מוזמן להתגייס למערכה הראשונה (כמובן עם כל ציוד הבטיחות
וההגנה).

אז בשישי הבא (26.6) קצת אחרי זריחה,
בכדי להימנע מהחום והקרינה, החל משבע וקצת נפגש במגרש.

למתגייסים ולמתגייסות יחכה דוכן שייקים ופירות
ובסיום העבודה (בערך —10:00), תחכה בירה קרה.

יש עוד הרבה דברים לסדר ולשפצר, ולמי שיש רעיונות נשמח להצעות
החל מלאתר את כסא השופט מברזל ועד להוסיף מחסן קטן וקצת צל
אבל הכי חשוב שעד תחילת החופש הגדול, ייפתח המגרש לילדים ולילדות

ייתכן ונפתח דף פייסבוק להודעות ובקשות (וגם בכדי שנוכל בסוף
להתגאות). צעד אחר צעד לאט ובבטחה, נשלים את המשימה
(ותודה לרחל גינת על התמונה)

לפרטים והצעות

אמרי סלומון, ולירון לניאדון; 052-6338733

עוד כמה מילים על אברהם חלפי

1. אל-נא תרע לתמימים,
הם אינם יודעים מדוע
ברק פוגע בָּעֵץ
הנושא את פְּרִי'וֹ לְתֵמוֹ.
אל-נא תרע לתמימים.
הם אינם יודעים
מדוע אדם מחלל את צִלְמוֹ.

2. ביום שני השבוע מלאו 40 שנים למותו של אברהם חלפי. השבוע ביום שני נחשמתי בפייסבוק לעשרים וארבע שעות מעצבות בגלל פוסט סתמי שכתבתי על איתמר בן גביר ודגלי ישראל. האמת, קצת כעסתי על כך שנבצר ממני לציין את היארצייט של אברהם חלפי. ולאחר שקראתי מעט מהדברים שנכתבו עליו פה ושם ברחבי הפיד, התסכול רק גבר.

3. עכשיו, לאחר שצוקי פתח לי את החסימה והצ'אקרות, אפצח בגילוי נאות: אני אוהב מאוד את הקול הקטן, האנושי והעצוב שעולה משיריו של אברהם חלפי. דורי מנור כתב על אברהם חלפי ש"הוא לא ערער את העברית, הוא לא חידש חידושים גדולים. שחלפי כתב שירה 'נוגעת', במיטבה עדינה ויפהפייה, במירעה קצת חנפה, קצת מתנחמדת, לעתים קרובות מדי מתמסרת ומתפרשת מאליה. לא מה שאני מחפש בדרך כלל בשירה...". אז חשוב לי לומר, ולא כדי להתנצח עם דורי מנור, שאברהם חלפי הוא מה שאני מחפש בדרך כלל בשירה.

4. לא יודע אם אפשר בכלל, ואולי גם לא צריך, להכריע מה הופך שירה לשירה "טובה", או אולי "חשובה". אך מה שאני אוהב בחלפי הוא מה שאמרתי כבר בהתחלה. שהקול שעולה משירתו הוא צנוע. קטן. לא גרנדיוזי בעליל. שירים על ציפורים הנפלות מהקן. תוכי יוסי. שיכורים. אך לאן שתביט בשירתו הקטנה של חלפי, תבחין באדם הניצב בכל קיומו השברירי מול עולם קשה.

5. אחד הספרים היותר יפים שקראתי בנעורי היה "הקומדיה האנושית" של ויליאם סארויאן. ספר קטן צנוע ואנושי עד כדי להתפקע. סיפרו של סארויאן מתרחש בעיירה אמריקנית קטנה בשם איתקה שבמדינת קליפורניה. סארויאן כתב את הפרק הראשון של הנובלה כמיניאטוריזציה של האודיסאה. המסע האדיר של אודיסאוס לאיתקה מומר במסעו של ילד קטן, פעוט הנקרא יוליסס ("יוליסס" הוא הגרסה הרומית לשם אודיסאוס) אל פסי הרכבת וחזרה אל ביתו. כל זה מתרחש בדחיסות גדולה בתוך פחות משני עמודים.

6. הפילוסוף הצרפתי קלוד לוי שטראוס כתב פעם שאנו חווים חוויה אסתטית כאשר אנחנו פוגשים במיניאטוריציה, הזְעֶרָה, של מעשה הבריאה. זה מה שקורה כאשר שיריו של חלפי ואני נפגשים. אברהם חלפי מזכיר לי בשיריו הצנועים שקטן הוא יפה. שמיניאטורה עשויה לעתים להכיל לא פחות ולעתים אף יותר מיקום ענק, גדוש גלקסיות מרהיבות המתנגשות זו בזו. חלפי מחזיר אותי, בתקופתנו המונפצת בדימויים נוצצים, רועשים ורבי רושם, אל הקסם השוכן בעולמם של הדברים הקטנים והאמיתיים. הוא שב ומגלה לי פעם אחר פעם, מה שידעתי זה מכבר, שהקול הקטן, אם הוא מכוון נכון, יכול להסעיר מאוד את הנפש. ושאלוהים שוכן גם בפרטים הקטנים.

7. בשירו "אשר טייל עימך", שהלחין אותו יפה יוני רכטר, מופיעה שורה שהיא אולי אחד מביטויי הבדידות העילאיים בשפה העברית. אני בטוח שישנן גם אחרות יפות ממנה, אך אין יפה כמוה. חלפי כתב "אֲנִי וְגוֹפִי, חֲבוּקִים, שְׁנֵינוּ יַחַד". אז כן, אמנם זו איננה קריאה גרנדיוזית הקוראת תיגר בצרחה גדולה ורבת הוד על הבדידות האנושית, אבל אוי, כמה שהאמירה העדינה הזאת היא קשה מנשוא ושורטת. וזהו חלפי. בשבילי.

8. אני מצרף דיוקן של חלפי שציירתי בשעת הנבצרות הזמנית.

****

9. הצטערות לסיום:

למעשה רציתי לכתוב רק כמה מילים מהלב על חלפי ושיריו, רק להגיד בשקט "אברהם חלפי לך דומיה תהילה", ולצערי לא זה מה שיצא. ממש לא רציתי להכביר מילים מצטעצעות רק כדי להסביר עד כמה אני אוהב את שיריו של האדם והמשורר הבודד הזה. שהיה שחקן ושאהב נשים, מרחוק. ומת עירי כשהוא שר את ד' אמות של צניעות בבדידותו המתקוממת בשקט. ודי.

השומר החדש
HaShomer HaChadash

להנהלת הקיבוץ ולכל קהילת כפר הנשיא שלום,

גם אנחנו, כמו רבים מאנשי הקיבוץ, שמענו בתדהמה על החלטת הנהלת החינוך להפסיק את פעילותה של תנועת הנוער השומר החדש בכפר הנשיא. אנחנו משמיעים את קולו של הנוער בקיבוץ ודורשים

שלא לתת יד להחלטת הנהלת החינוך ולא לקחת לנו מקום שהוא כמו בית שני בשבילנו. כדי שתבינו למה אנחנו כל כך מתנגדים, נפרט לכם את משמעות השומר החדש עבורנו:

ראשית כבר שלוש שנים שהש"שנים מטעם התנועה מלווים אותנו ומבחינתנו הם חלק גדול וחשוב מאוד מהנעורים. להוציא אותם עכשיו זה להוציא חלק משמעותי ממשוהו מאוד חיובי שקורה אצל הנוער בקיבוץ.

בימי שני באופן קבוע יש פעולה שכוללת משחקי חברה, דיון סביב נושאים ערכיים כגון: ערבות הדדית, אומץ אזרחי, ציונות, עזרה לזולת ודאגה לאחר. בנוסף אנחנו עובדים בחווה ועושים פעילות יותר פיזית - למשל בניה בעץ, עבודה בבזץ ועבודה בגינת הירק. לאחרונה עשינו גם גינה מסביב לנעורים, נוסף על החווה המרכזית וכמעט לכל פעילות כזו מגיעים כ-15 נערים ונערות בגילאים שונים. פעילויות כאלו מוציאות את הנערים והנערות מהמסכים ומחברות אותם לערכים של קשר לאדמה ולחקלאות שכמעט ונעלמה היום. אנחנו מזמינים אתכם לחוות איתנו, פעם אחת פעולה שכזו ולהתרשם מהעשייה עם התנועה.

בימי שלישי יש פעולות מדצ"ים שמטרתן ללוות את הנערים והנערות שעברו קורס מדצ"ים ורוצים להדריך בעתיד הקרוב.

בימי רביעי אנחנו מצטרפים אל הש"שנים לשמירה בלולים (שחשובה גם לענף הלול).

בחופשים יש טיולים רגליים מחוץ לקיבוץ. לפני שבוע היתה לנו פעולת א"ש לילה שבה התחברנו דרך הש"שנים, לפעולות הפלמ"ח בארץ ישראל של פעם.

בנוסף לכך, אנחנו לא יודעים אם שמתם לב, אבל האזור שמחוץ לנעורים היה מאוד מוזנח עד שחברי השומר החדש הגיעו ובנו שם יחד איתנו חוות ירקות,

פינת מדורה ופויקה, בית עץ ובוץ וחממה שהפכו את המקום להרבה יותר מזמין. אנחנו כנעורים יושבים בפינת המדורה, ועושים פויקה (תסכימו שזה עדיף מלשבת מול הטלפון).

יש סמינרים שאליהם מגיעים נערים ונערות מחוות שונות בארץ, השבוע כיתה ט', נוסעים לבית שאן לסמינר בנושא הדרכה ועבודה חקלאית.

בנוסף, חשוב לנו לציין את הקשרים הבין אישיים הטובים שנוצרים כל שנה מחדש - דווקא זה שהם ש"שנים ולא אחרי צבא גורם לתחושת קירבה חזקה ואנחנו יודעים שאפשר לפנות אליהם, לדבר ולהתייעץ איתם בכל מצב.

עצוב לנו שמתקבלת החלטה מבלי שראיתם, ו/או נכחתם איתנו בפעילות ובלי שאתם יודעים מה באמת קורה בשטח.

אנחנו מרגישים שסוף סוף יש מענה נכון לנוער ולוקחים אותנו בחשבון, אז בבקשה אל תיקחו מאיתנו עכשיו את מה שעושה לנו כל כך טוב.

מקווים שהצלחנו לשקף ולשתף אתכם במכלול התרומה של השומר החדש לנו. אנחנו, הנערים בקיבוץ מזמינים אתכם לבוא לדבר איתנו ולשמוע אותנו.

__ האם אתם איתנו? __ היכנסו לקישור

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSc-e2ik-1MsljFFpiwgkiiRwhlbdCLoHEA-Tx5icHQypEtoEw/viewform>

השומר החדש
HaShomer HaChadash

1. תוכנית המנהיגות -תוכנית קדם צבאית, המיועדת לבוגרי י"ב במסגרת שנת שירות אורכה כשנה וחודשיים. התוכנית מבקשת לתת מענה למציאות בשטח ולאתגרי התקופה, תוך בניית דור הפועל להגשמת הרעיון הציוני. במהלך התוכנית מקיימים החניכים שגרת חיים של עבודה, למידה ושמירה, תוך ליווי אישי והדרכה קבוצתית.

2. "מתחברים לאדמה" ו"לעבדה ולשמרה" - "התגייסות של קבוצות מתנדבים - תלמידי בתי ספר ומכינות קדם צבאיות, חיילים, סטודנטים, תוכניות תגלית, בני נוער מחו"ל ועוד - כמענה להשחתות הרכוש והנזקים הרבים שסופגים החקלאים והבוקרים. קבוצות המתנדבים מגיעות בהתאם ליכולתן וזמן, לימים או שבועות, ומסייעות בתיקון גדרות, שיקום והקמת טראסות, שיקום מבנים וכל עבודה חקלאית נדרשת. התוכניות משלבות עבודה חקלאית יחד עם העברת תוכני חינוך בנושאי צינות, אהבת הארץ וערבות הדדית..... ועוד ועוד .... ועוד.....

מתוך האינטרנט

ימי הולדת

19.6 שי אזולאי

21.6 שוהם מזרחי

22.6 מוניקה ברזל

לינדה פורטמן

קרן עזריה

אודי איילון

23.6 קרן דוידסקו

25.6 עומרי ג'קסון

התנצלות: בתמונה שפורסמה בגיליון האחרון, של הפעוטון במחנה עקיבא בחדרה, טעינו בשמות הילדים.

השמות הנכונים: מלפנים - רותי ניצן, אביבה בן חיים, מזלי פוזנר, דני נמלי, אורי גולן.

תודה לכל המעירים! כיף לדעת שיש קוראים שם באופק... (רחל גינת)

משולחן העורכת

**רק היום, אתמקד באור במקום בחושך, באהבה
במקום בשנאה.** שרה דבי גוטפרינד

רק היום, אתמקד בהזדמנויות במקום במכשולים. רק היום, אתמקד
בנדיבות במקום באדישות, באור במקום בחושך, באהבה במקום בשנאה,
ביופי במקום בכאוס, בשפע במקום בחוסר.

רק היום, אני רוצה להוקיר תודה. על השמש שזורחת ועל הקיץ. על זה שיש
לי בית, מים ומזון. על זרועותי, רגליי, עיניי, הלב שלי וכל נשימה שאתה
מעניק לי. על המתנה שהיא ילדיי. על היהדות ועל הברכות שהיא מביאה
לחיי. על כל אלה ועל הרבה יותר מזה.

להלן עשרה ציטוטים שיכולים לעזור לנו להכיר תודה מדי יום:
1. "במקום לצפות, תתחילו להעריך. העולם שלכם ישתנה באופן מיידי".
טוני רוברטס.

2. "הדבר היחיד הטוב ביותר שאתם יכולים לעשות כדי לשנות את
חייכם היום הוא להתחיל להודות על מה שיש לכם כעת". אופרה ווינפרי.

3. "אנחנו יכולים להתלונן על כך שלוורדים יש קוצים, או שאנחנו יכולים
לשמוח שלשיחים קוצניים יש פרחים". אברהם לינקולן.

4. "להודיה יש קשר פנימי עם ענווה. היא מכירה בכך שמי שאנחנו ומה
שיש לנו קיימים הודות לאחרים ומעל לכל, הודות לאלוקים". הרב ג'ונתן
סאקס.

5. "בלב ליבו של כל קושי שוכנת הזדמנות". אלברט איינשטיין.

6. "הכירו במתנותיכם והודו למקור שלהן. כיוון שאם אתם יודעים ממי
אתם מקבלים, אתם תמיד יכולים לחזור ולבקש עוד". הרב נח ויינברג זצ"ל.

7. "התמקדו בברכות ההווה שלכם – שיש אותן לכל אדם בשפע, במקום
לחשוב על אסונות העבר - שמהם יש רק לחלק מהאנשים". צ'רלס דיקנס.

8. "הכרת תודה פוקחת את עיניכם לפוטנציאל הבלתי מוגבל של היקום,
בעוד שחוסר שביעות רצון עוצם אותן אליו". סטיבן ריצ'רדס.

9. "עבורי, כל שעה היא חסד. אני מרגיש הכרת תודה בכל פעם שאני יכול לפגוש מישהו או מישהי ולראות את החיוך שלו/ה". אלי ויזל.

10. למדו לשמוח במה שיש לכם, בעודכם מנסים להשיג את מה שאתם עדיין רוצים". ג'ים רוהן.

על מה אתם מודים, רק היום?
אם יש לכם אוכל במקרר, בגדים על גופכם, גג מעל לראשיכם, ומקום לישון בו, אתם עשירים יותר מ- 75% מאוכלוסיית העולם.

